

DECIZIA CIVILĂ NR. 2319
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 27.03.2014
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

S-au luat în examinare recursurile formulate de Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad împotriva sentinței civile nr. XXX/12.03.2013 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. XXX/2009, în contradictoriu cu intimatul XXX, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Data fără citarea părților.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 13.03.2014 încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA

In deliberare, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. XXX/12.03.2013, Tribunalul Arad a respins excepția prescripției, a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul XXX contra pârâtelor AFP Arad și DGFP Arad pentru anulare acte administrativ fiscale, a anulat în parte decizia nr. XXX din 6.08.2009 emisă de DGFP Arad și anulează în parte decizia de impunere nr. XXX din 20.03.2009 emisă de AFP Arad, a constatat obligații de plată accesorii în cuantum de XXX lei datorate de reclamant stabilite conform expertizei efectuată de trei experți și a anulat obligațiile de plată pentru diferență din decizia de impunere. Totodată, a obligat pârâta DGFP Arad la plata sumei de 5254,3 lei cheltuieli de judecată către reclamant.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin Decizia nr. XXX/20.03.2009 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale s-au stabilit obligații accesorii în sarcina reclamantului fiecare majorare de întârziere determinată, stabilite la data de 10.10.2007 în cuantum de XXX lei, în cuprinsul deciziei fiind amintite deciziile privind obligațiile fiscale principale ce au generat creanța ce face obiectul prezentei cauze.

Prin decizia nr. XXX/06.08.2009 emisă de către pârâta DGFP Arad a fost respinsă contestația administrativ fiscală a reclamantului împotriva deciziei nr. XXX/20.03.2009 privitor la achitarea din august 2007 până la 28.11.2007 a debitelor principale în sumă totală de 60.000 lei, sumă ce stingea debitele scadente până la 17.03.2003 și, respectiv 04.11.2003 și a modului astfel de calcul al dobânzilor, argumentele reclamantului fiind respinse ca neîntemeiate considerând u-se că decizia de impunere contestată este legală și temeinică.

Prin acțiune cât și prin contestația administrativă reclamantul a invocat prescripția dreptului organului fiscal de a stabili accesorii pentru perioada 2001-2003. Cu privire la excepția prescripției invocată de reclamant, instanța a reținut că potrivit art.91 alin.1 din OG nr.92/2003, Codul de procedură fiscală dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel iar conform alin.2) termenul de prescripție a dreptului

prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

În același timp art.92 alin.1 lit.a stabilește că termenele de prescripție prevăzute la art. 91 se întrerup în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune iar dispozițiile OG nr.92/2003 se completează cu dispozițiile Decretului nr.167/1958 privitor la prescripția extinctivă care la art.16 alin.1 lit.c prevede că prescripția se întrerupe printr-un act începător de executare.

Tribunalul a reținut că accesoriile au fost calculate pentru anul 2001 cel mai devreme or termenul de 5 ani conform dispozițiilor legale precitate începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor deci de la 1 ianuarie 2002 iar termenul de 5 ani s-ar fi împlinit la 31 decembrie 2006.

Or, în condițiile în care împotriva reclamantului s-a început executarea silită conform somației și titlurilor executorii emise în anul 2006, termenul de prescripție care a început să curgă împotriva organelor fiscale s-a întrerupt ținând cont și de faptul că prin sentința civilă nr.XXX din 15.08.2007 pronunțată de Judecătoria Arad a fost respinsă irevocabil contestația la executare contra acestor acte începătoare de executare concluzionându-se că dreptul organului fiscal de a stabili accesorii pentru perioada arătată nu este prescris, excepția fiind respinsă în consecință.

Pe fond, Tribunalul conformându-se în baza art.315 din Codul de procedură civilă din 1865 dispozițiilor instanței de control judiciar a procedat la administrarea probei cu expertiza fiscală.

Conform raportului de expertiză efectuat de un singur expert, f.113 dosar fond, s-a stabilit în sarcina reclamantului obligații accesorii în cuantum de 14924 lei avându-se în vedere scadența fiecărei obligații principale cu luarea în considerare a plăților efectuate voluntar de către reclamant.

Ulterior prin răspunsul la obiecțiunile reclamantului, f.135 dosar fond, expertul recalculând obligațiile accesorii a redus valoarea acestora la suma de 13142 lei.

Considerând că expertul nu a răspuns în mod neechivoc la obiectivul dispus de instanță reclamantul a solicitat încuviințarea unei noi expertize cu trei experți și pentru a se pronunța clar și neechivoc asupra obiectivului de stabilire a cuantumului obligațiilor accesorii avându-se în vedere scadența fiecărei obligații principale raportat la data comunicării fiecărei decizii de impunere.

Prin încheierea din data de 3.07.2012 instanța a încuviințat efectuarea unei noi expertize considerată necesară pentru lămurirea cauzei sub toate aspectele.

Această nouă expertiză a stabilit în concluziile prezentate prin raportul de expertiză că reclamantul datorează obligații accesorii de plată în cuantum de 9185 lei dacă se consideră că plățile efectuate de către reclamant sting obligații începând cu data de 15.03.2001 și în cuantum de XXX lei dacă se consideră că aceste plăți sting obligații începând cu data de 15.03.2002.

Tribunalul a considerat că obligațiile accesorii datorate de către reclamant având în vedere concluziile raportului de expertiză fiscală cu trei experți sunt în cuantum de XXX lei.

Având în vedere perioada lungă de timp pentru care organul fiscal a calculat obligații accesorii sunt incidente :

1. pentru perioada 1.01.2000 - 1.01.2002. OG nr.73/1999 care stabilește potrivit art.63 alin.1 contribuabilii care realizează venituri din activități independente și din cedarea folosinței bunurilor sunt obligați să efectueze plăți anticipate cu titlu de impozit, în baza deciziei de impunere emise de organul fiscal competent, exceptându-se cazul reținerilor la sursă. Iar conform alin.2 plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal unde se află sursa de venit, pe fiecare categorie de venit și loc de realizare, luând ca bază de calcul venitul anual estimat sau venitul efectiv realizat în anul anterior.

2. pentru perioada 1.01.2002-31.12.2003. OG nr.7/2001 care stabilește potrivit art.65 alin.1 că impozitul pe venitul anual global datorat este organul fiscal în raza căruia își are domiciliul contribuabilul ori de alte organe stabilite prin hotărâre a Guvernului, după caz, pe baza declarației de venit global, prin aplicarea cotelor de impunere asupra venitului anual global impozabil, determinat în condițiile prezentei ordonanțe. Iar alin.2 prevede obligația organului fiscal de a emite o decizie de impunere prin care se stabilește impozitul anual datorat pentru anul precedent. În același sens art.66 alin.1 stabilește obligația contribuabililor de a efectua plăți anticipate cu titlu de impozit în baza deciziei de impunere.

3. pentru perioada 1.01.2004 până în prezent. Legea nr.571/2003, Codul fiscal care prevede la art.82 contribuabilii care realizează venituri din activități independente,... sunt obligați să efectueze în cursul anului plăți anticipate cu titlu de impozit, exceptându-se cazul veniturilor pentru care plățile anticipate se stabilesc prin reținere la sursă.

Iar conform alin.2) plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal competent pe fiecare sursă de venit, luându-se ca bază de calcul venitul anual estimat sau venitul net realizat în anul precedent, după caz, prin emiterea unei decizii care se comunică contribuabililor, potrivit legii.

Din adresa nr.xxx din 27.10.2007 emisă de AFP Arad a rezultat că decizia de impunere pentru plăți anticipate pentru anul 2001 emisă la data de 31.08.2001 nu a fost comunicată reclamantului aspect confirmat și de celelalte înscrisuri de la dosar.

Toate celelalte decizii de impunere pe următorii ani au fost comunicate reclamantului, astfel că acesta a contestat obligațiile accesorii raportat la acele decizii de impunere necomunicate.

După cum a rezultat din actele normative incidente și arătate mai sus atât OG nr.73/1999 cât și OG nr.7/2001 și Legea nr.571/2003, Codul fiscal prevăd obligația contribuabililor care realizează venituri din activități independente ca în cazul reclamantului să efectueze plăți anticipate în cursul anului pentru veniturile realizate, plăți efectuate în baza deciziei de impunere emisă de către organul fiscal iar această /decizie urmând a fi comunicată contribuabilului în cauză, moment de la care produce efecte juridice față de destinatar.

Astfel, Tribunalul a reținut că deși organul fiscal era obligat să comunice reclamantului decizia de impunere pentru plăți anticipate pentru anul 2001, obligație îndeplinită pentru anii 2002 și următorii, pentru ca aceasta să producă efecte juridice față de reclamant, după cum rezultă fără echivoc din actele de la dosar, decizia aferentă anului 2001 nu a fost comunicată.

Este adevărat că potrivit art.119 alin.1 din OG nr.92/2003 pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere iar conform art.120 alin.1 dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

În primul rând, instanța a reținut că deși perioada de calcul a accesoriilor în litigiu se situează pentru anul 2001 înainte de intrarea în vigoare a OG nr.92/2003, Codul de procedură fiscală, decizia de calcul a accesoriilor este emisă sub imperiul acestui act normativ și ca atare trebuie să îndeplinească aceste exigențe astfel că decizia de impunere pentru plăți anticipate pentru anul 2001 nefiind comunicată reclamantului nu putea să conducă la producerea de efecte în ce privește calculul scadenței de piață anticipată cu titlu de impozit iar neplata la scadență să atragă majorări de întârziere în sensul dispozițiilor legale precitate.

Din raportul de expertiză fiscală efectuat de trei experți în ipoteza în care nu se au în vedere deciziile de impunere aferente anului 2001 necomunicate reclamantului și pentru care instanța consideră că nu pot produce efecte în sensul de calculul scadenței de plată și care nu pot atrage majorări de întârziere, rezultă

obligații accesorii stabilite în sarcina reclamantului de XXX lei, quantum însușit de instanță și avut în vedere la soluționarea prezentei pricini conform dispozitivului.

Susținerea experților în sensul că deciziile chiar necomunicate pot fi avute în vedere la stabilirea obligațiilor de plată de către contribuabili prin raportare la 1 obligațiile de plată din ultimul trimestru al anului precedent nu au putut fi primite fiind contrare dreptului contribuabilului de a fi informat și de a i se aduce la cunoștință ; toate obligațiile fiscale stabilite în sarcina sa de către organul fiscal și deoarece suma stabilită de 9185 de lei ca obligații accesorii cu luarea în considerare a deciziilor necomunicate și neaduse la cunoștința reclamantului nu poate fi avută în vedere.

Apărările pârâtelor raportate la decizia atacată nu au putut fi primite în sensul preconizat de către acestea în condițiile în care reclamantului nu i s-au comunicat deciziile de impunere pentru plăți anticipate aferente anului 2001.

Astfel, tribunalul a apreciat că prin decizia nr. XXX/06.08.2009 a Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Arad s-a apreciat eronat că organul fiscal a calculat corect obligațiile fiscale accesorii ale reclamantului prin luarea în considerare și a deciziilor necomunicate care nu pot produce efecte având în vedere cele arătate mai sus.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs în termen legal pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad. Prin recursul declarat de AFP Arad s-a solicitat modificarea în parte a sentinței recurate în sensul respingerii în tot a acțiunii reclamantului, arătându-se în esență faptul că decizia privitoare la obligațiile accesorii stabilite în sarcina reclamantului a fost generată de faptul că reclamantul nu a achitat la scadență, debitele reprezentând impozit pe venituri din profesii libere. Reclamantul nu a respectat termenele scadente de plată deși deciziile de impunere pentru plăți anticipate i-au fost comunicate legal, iar plata obligațiilor la 15 martie, 15 iunie, 15 septembrie și 15 decembrie îi revenea potrivit dispozițiilor legale, astfel încât organele fiscale au făcut aplicarea prevederilor art. 119 alin. 1 și 120 alin. 1 și 7 C.pr.fiscală, calculând majorări de întârziere de 0,1% pentru fiecare zi.

Deciziile de calcul accesorii sunt subsecvente până la data plății efective a debitului, emițându-se una în continuarea celeilalte, astfel încât perioada precizată de decizia de calcul accesorii reprezintă perioada scursă de la data emiterii ultimei decizii de calcul accesorii până la data stingerii debitului.

În drept, s-au invocat disp. art. 304 pct. 9 și 304 ind. 1 C.p.civ..

Prin recursul declarat de pârâta DGFP Arad se solicită modificarea sentinței recurate în sensul respingerii în întregime a acțiunii reclamantului ca neîntemeiată.

În motivarea recursului se arată că hotărârea primei instanțe este nelegală și netemeinică, luând în considerare în mod neîntemeiat concluziile raportului de expertiză efectuat de trei experți în condițiile în care obiectivele de expertiză excedau cadrulul legal întrucât de fac aprecieri cu privire la încadrarea juridică a faptelor, astfel încât instanța de fond era obligată să cenzureze concluziile raportului de expertiză fiscală și să procedeze la interpretarea normelor de drept fiscal incidente în cauză. În fapt, se arată că deciziile de calcul accesorii au vizat majorări de întârziere stabilite în sarcina reclamantului pentru neplata la termenele legale a debitelor reprezentând impozit pe veniturile din profesii libere, fiecare decizie cuprinzând documentul prin care s-au individualizat sumele de plată cu scadențele de plată aferente, perioada pentru care au fost calculate majorările de întârziere, debitul neachitat în termen legal, numărul de zile și cota de calcul a majorărilor de întârziere.

Obligația de plată a reclamantului derivă din dispozițiile art. 82 C fiscal coroborate cu art. 119 și 120 C.pr. fiscală și, deși acesta a efectuat în perioada august - noiembrie 2007 plăți reprezentând impozit pe veniturile din profesii libere (conform angajamentului de plata asumat la 23.07.2007), a achitat până la 28.11.2007 debite în sumă de 60.000 lei, din care 51.501 lei, debite la sursă, respectiv venituri din profesii libere, sumă care a stins debite scadente până în 17.03.2003 și, respectiv, 8499 lei reprezentând regularizări din care s-au stins debite scadente până la 04.11.2003, dar aceste sume nu au stins în totalitate datoria

reclamantului și, drept consecință, pentru neplata la termen a debitelor principale datorează majorări de întârziere.

Sentința primei instanțe a fost criticată și în privința cheltuielilor recurentul, solicitând a se face aplicarea disp. art. 274 alin. 3 C.p.civ.

În drept, s-au invocat disp. art. 304 pct. 9 și 304 pct. 1 C.p.civ.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, reclamantul a solicitat respingerea recursurilor și menținerea sentinței civile atacate, arătând că recursurile sunt neîntemeiate întrucât în mod corect instanța de fond a reținut că actele fiscale nu produc efecte dacă nu au fost comunicate, iar prin expertiza însușită de instanță, s-a efectuat un calcul strict contabil al obligațiilor accesorii.

Tot prin întâmpinarea depusă la dosar, reclamantul arată că sentința recurată nu este legală sub aspectul quantumului pentru care este menținută decizia de impunere atacată, întrucât de vreme ce instanța de fond a achiesat la susținerile reclamantului, trebuia să ia în considerare varianta din contraexpertiză ce elimina deciziile necomunicate, stabilind un debit final în sumă de 2.892 lei.

La termenul de judecată din 13.03.2014, reprezentantul reclamantului a învederat instanței faptul că cererea de îndreptare a erorii materiale înregistrată la Tribunalul Arad la 08.05.2013, trebuie calificată ca o cerere de recurs întemeiată pe art. 304 pct. 9 C.p.civ., iar în analiza acestei cereri, atât sub aspectul legalității cât și cel al depunerii în termen, instanța constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. XXX/12.03.2013, Tribunalul Arad a admis în parte acțiunea reclamantului stabilind în sarcina sa obligații de plată accesorii în sumă de 7.804 lei, cu acordarea cheltuielilor de judecată în sumă de 5254,3 lei.

La data de 08.05.2013, reclamantul formulează o cerere de îndreptare a erorii materiale (fila 239 dosar fond), prin care solicită admiterea acțiunii introductive pentru suma de 2.892 lei, arătând că de vreme ce instanța și-a însușit opinia potrivit căreia deciziile necomunicate generează obligații accesorii în anumite condiții se impunea obligarea reclamantului la plata sumei de 2.892 lei ce vizează exclusiv accesoriile aferente deciziilor comunicate. În cuprinsul cererii de îndreptare a erorii materiale se precizează că în ipoteza în care reținerea sumei de XXX lei nu este rezultatul identificării greșite a calculului efectuat de cei trei experți, cererea de îndreptare a erorii materiale trebuie calificată drept cerere de recurs, conform art. 304 pct. 9 C.p.civ..

Tribunalul Arad prin încheierea pronunțată din ședința publică din 16.05.2013, a respins cererea de îndreptare a erorii materiale reținând că nu sunt incidente dispozițiile art. 281 C.p.civ., întrucât se tinde însăși la schimbarea soluției pronunțată de instanță.

Având a se pronunța asupra calificării cererii anterior menționate drept cerere de recurs, conform susținerilor orale ale reprezentantului reclamantului de la termenul de judecată din 13.03.2013, Curtea apreciază că o asemenea cerere nu poate fi calificată drept cerere de recurs, aceasta deoarece cererea de îndreptare a erorii materiale s-a întemeiat pe disp. art. 281 C.p.civ., iar referirea făcută în cuprinsul acesteia la prevederile art. 304 pct. 9 C.p.civ., nu îl îndrituiește pe reclamant să o califice drept cerere de recurs întrucât, pe de-o parte, se constată că nu ne aflăm în ipoteza conversiei unui act juridic (cererea ce nu este admisă ca îndreptare de eroare materială poate fi calificată drept recurs), iar pe de altă parte, recursul, ca și cale extraordinară de atac presupune în mod esențial îndeplinirea unor condiții expres menționate la art. 302 ind. 1 C.p.civ., privind numele, domiciliul și reședința părților, indicarea hotărârii ce se atacă, precum și motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea acestora, aspecte ce nu se regăsesc în cuprinsul cererii formulate de reclamant la 08.05.2013.

Curtea concluzionează astfel că reclamantul nu a înțeles să declare recurs împotriva sentinței XXX/12.03.2013 a Tribunalului Arad în condițiile procedurale impuse de art. 299 și următoarele C.P.CIV., astfel încât urmează a analiza legalitatea și temeinicia hotărârii anterior menționate prin raportare la recursurile declarate de pârâte și în baza dispozițiilor art. 304 ind. 1 C.p.civ..

Reclamantul
de judecată acordate,
întru
ormitate

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, a probelor administrate și a dispozițiilor legale incidente inclusiv art. 304 ind. 1 C.p.civ., Curtea reține că problema de drept ce se impune a fi soluționată în cauză vizează aceea de a stabili dacă reclamantul XXX datorează obligații fiscale accesorii în sumă de 15.918 lei stabilite prin decizia nr. XXX/20.03.2009 a AFP Arad, menținută prin decizia de soluționare a contestației nr. XXX/6.08.2009 a DGFP Arad.

În condițiile în care prin decizia civilă nr. XXX/27.04.2011 a Curții de Apel Timișoara instanța de recurs a statuat că se impune efectuarea unei expertize fiscale pentru a stabili cuantumul corect al obligațiilor fiscale accesorii datorate de reclamant, iar potrivit art. 315 alin. 1 C.P.CIV., în caz de casare hotărârile instanței de recurs asupra necesității administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului, instanța de fond conformându-se dispozițiilor deciziei de casare și procedând la administrarea probei cu expertiza fiscală urmată de o contraexpertiză efectuată de trei experți, Curtea constată că este chemată a stabili dacă reclamantul datorează obligațiile fiscale accesorii prin raportare însă la una din cele două expertize fiscale efectuate în cauză, nefiind posibilă excluderea totală a acestora și menținerea actelor administrativ fiscale atacate, așa cum pretind recurentele, de vreme ce, așa cum s-a arătat anterior s-a statuat irevocabil asupra necesității efectuării expertizei și nici una din cele două expertize nu confirmă în totalitate obligațiile fiscale accesorii stabilite de organele fiscale.

Reclamantul a invocat în principal motive de nelegalitate a deciziei de calcul a obligațiilor de calcul accesorii vizând nemotivarea deciziei ce nu face decât să cuprindă o enumerare de decizii distincte și necomunicarea unor decizii privind obligațiile principale astfel că, în lipsa comunicării, nu s-ar putea calcula accesoriile pretinse.

Referitor la primul aspect, Curtea reține că recurenta AFP Arad a calculat în sarcina reclamantului XXX obligații fiscale accesorii în sumă de 15.918 lei iar la baza deciziei de impunere contestate s-au aflat deciziile privind obligațiile fiscale principale identificate în cuprinsul actului atacat prin raportare la suma ce constituie obligația fiscală principală, perioada scursă de la data scadenței și până la data plății cu identificarea astfel a numărului de zile de întârziere la plată a cotei majorărilor de întârziere de 0,1% și a sumei ce reprezintă accesorii calculate la fiecare debit principal, astfel că nu se poate reține susținerea reclamantului privind nemotivarea acestei decizii, reclamantul având cunoștință de prevederile art. 119 din C.pr. fiscală ce instituie obligația de plată a accesoriilor pentru debitele principale neachitate în termen.

În ceea ce privește necomunicarea unora dintre deciziile privind obligațiile fiscale principale aspect ce ar atrage în accepțiunea reclamantului calcularea obligațiilor fiscale accesorii de la un alt termen decât cel stabilit de organele fiscale, aspect ce a făcut de altfel și obiectul celor două expertize fiscale efectuate în fața primei instanțe, experții fiscali fiind chemați a stabili și calcula cuantumul accesoriilor atât în varianta comunicării debitelor principale cât și în varianta contrară, conform obiecțiunilor reclamantului, Curtea reține următoarele:

La fila 39 dosarul instanței de recurs se regăsesc individualizate toate deciziile de impunere anuale și pentru plăți anticipate ce cuprindeau obligațiile fiscale principale datorate de reclamant, care obligații nefiind achitate la scadență au atras calculul accesoriilor contestate în prezenta cauză. Fiecare decizie de impunere pentru plăți anticipate sau decizie de impunere anuală este însoțită de dovada de comunicare realizată în principal prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire ce poartă semnătura reclamantului sau a membrilor săi de familie, sau prin înmânare direct reclamantului ce semnat de primire (ex. decizia de impunere anuală pe anul 2000 nr. xxx/7.09.2001 - fila 90 și decizia de impunere pentru plăți anticipate pe anul 2002 nr. xxx/11.03.2002 - fila 88). Curtea mai reține că din totalul deciziilor astfel enumerate, organul fiscal nu a depus dovada de comunicare pentru patru decizii de impunere pentru plăți anticipate și anume: decizia nr. xxx/31.08.2001 (fila 89), decizia nr. xxx/5.06.2003 (fila 83), decizia nr. xxx/22.07.2004 (fila 80) și decizia nr. xxx/28.06.2005 (fila 73).

în ceea ce privește necomunicarea deciziilor de impunere pentru plăți anticipate anterior menționate, Curtea apreciază că acest aspect nu este de natura a influența calcul al accesoriilor pentru debitele cuprinse în aceste decizii impunere pentru plăți anticipate nu aveau stabilite în cuprinsul lor un termen de plata care sa curgă de la data comunicării lor și care să atragă implicit calculul majorărilor de întârziere, după expirarea celor 60 de zile de la data comunicării cum este cazul deciziilor de impunere anuală. Acestea din urmă au stabilit în cuprinsul lor obligația de plată a debitului principal în 60 de zile de la comunicare, iar pentru impozitul neachitat până la această dată se percep majorări de întârziere rezultând astfel că, într-adevăr în cazul deciziilor de impunere anuală, calculul majorărilor de întârziere nu poate fi realizat corect decât prin raportare la data comunicării acestora în cazul deciziilor de impunere pentru plăți anticipate nu mai este valabilă constatarea anterioară întrucât obligația de efectuare a plăților anticipate rezidă din însăși prevederile art. 82 alin. 3 C.fiscal care stabilește că plățile anticipate se efectuează în patru rate egale până la data de 15 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru și, ca atare, pentru plățile anticipate scadența intervine la data astfel stabilită de art. 82 alin. 3 C.fiscal, iar nu în funcție de data comunicării deciziilor de impunere pentru plăți anticipate. Aceste decizii se comunică contribuabilului conform art. 82 alin. 2 C.fiscal, dar comunicarea nu este necesară pentru calculul majorărilor de întârziere, aceasta realizându-se în conformitate cu art. 44 Cod de procedură fiscală ce impun comunicarea oricărui titlu de creanță către contribuabil pentru a-i asigura acestuia posibilitatea printre altele și a contestării în termenul legal.

Reclamantul nu a contestat faptul că nu a efectuat la termen plățile anticipate cu titlu de impozit pe veniturile din activități independente, plăți ce trebuiau efectuate la termenele de 15 martie, 15 iunie, 15 septembrie și 15 decembrie ale fiecărui an fiscal, ci a susținut doar că în lipsa comunicării acestor decizii nu poate curge termenul pentru calculul accesoriilor, aspect ce nu poate fi însușit de instanță conform considerațiilor expuse anterior privind incidența disp. art. 82 alin. 2 și 3 C.fiscal.

Tot referitor la deciziile de impunere depuse de organul fiscal la filele 39-90 din dosarul instanței de recurs, reclamantul a mai invocat aspecte (fila 93) combătute de instanță după cum urmează:

în cazul deciziei nr. xxx/17.07.2007 contrar susținerilor reclamantului există dovada comunicării la fila 61, iar suma asupra căreia au fost calculate accesoriile de 848 lei a avut în vedere dispozițiile art. 82 alin. 2 C.fiscal privind baza de calcul a venitului estimat.

în cazul deciziei nr. xxx/14.11.2006 și respectiv a deciziei nr. xx/14.11.2006, organul fiscal a arătat prin notele scrise depuse la filele 39-42, faptul că deciziile de impunere pentru plăți anticipate respective s-au general în momentul unei erori informatice apărute în programul informatic și au fost corectate prin operare în programul informatic GOTICA și fiind vorba despre decizii de impunere pentru plăți anticipate, nu era necesară, pentru calculul accesoriilor, comunicarea acestor decizii sau indicarea scadenței.

în cazul deciziei nr. xxx/16.08.2004, reclamantul afirmă că nu există indicată scadența din actul atacat, aspect combătut de instanță câtă vreme în cuprinsul deciziei de impunere anuală pe 2003 se prevede că diferența de impozit stabilită în plus se plătește în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării (comunicare realizată prin confirmare de primire al 26.08.2004 ce poartă semnătura reclamantului - fila 81), iar după expirarea acestui termen urmând a se calcula dobânzi și penalități de întârziere.

în ceea ce privește decizia nr. xxx/28.06.2005, reclamantul susține că nu este însoțită de dovada comunicării dar, așa cum a reținut și instanța anterior, acest aspect nu influențează modul de calcul al accesoriilor întrucât este vorba de o decizie de impunere pentru plăți anticipate pe anul 2005 (fila 73).

în ceea ce privește decizia nr. xxx/22.07.2005, reclamantul a invocat faptul că nu este indicată scadența acestuia prin actul contestat, aspect combătut de însăși cuprinsul deciziei de impunere anuală pe anul 2004 (fila 79), unde se stabilește că diferența de impozit

de 3217 lei se plătește în termen de 60 de zile de la data comunicării după care se vor calcula majorări și penalități de întârziere. Această decizie de impunere anuală a fost comunicată reclamantului prin anunțul colectiv aflat la filele 76-78 dosar, reclamantul figurând la poziția 4489, în conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. 3 C.pr. fiscală ce permit comunicare a prin publicitate, pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, caz în care actul fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.

Referitor la decizia nr. xxx/22.07.2004, în condițiile în care vizează plăți anticipate pe anul 2004, nu este necesară comunicarea pentru calculul majorărilor de întârziere întrucât termenele de plată rezultau din dispozițiile art. 82 alin. 3 C.fiscal.

Curtea concluzionează astfel că trebuie avute în vedere concluziile expertize fiscale ce pornește de la premiza că toate deciziile de impunere anuale avute în vedere la calculul accesoriilor au fost comunicate reclamantului, iar în cazul deciziilor de impunere pentru plăți anticipate, scadența este reprezentată de data cuprinsă la art. 82 alin. 3 C.fiscal. în ceea ce privește valorificarea uneia dintre cele două expertize fiscale efectuate în cauză, Curtea reține că potrivit art. 201 alin. 1 C.p.civ., expertiza fiscală se dispune pentru lămurirea unor împrejurări de fapt și este efectuată din unul sau trei experți, instanța stabilind prin încheierea punctele asupra cărora aceștia trebuie să se pronunțe, iar din probele administrate în cauză nu rezultă motivul pentru care instanța, după ce a dispus efectuarea unei expertize fiscale de către expert xxx a încuviințat o expertiză contrară efectuată de trei experți și, deși instanța i- a solicitat reclamantului lămuriri suplimentare cu privire la necesitatea efectuării unei contraexpertize, reclamantul s-a limitat a-și reitera cererea înregistrată la 26.06.2012 prin care solicita efectuare a unei contraexpertize care să efectueze un calcul al accesoriilor datorate fără a lua în considerare deciziile de impunere ce nu au fost comunicate.

Curtea reține că de vreme ce, prima expertiză a răspuns la toate obiectivele și la obiecțiunile reclamantului, Tribunalul Arad nu a justificat motivul pentru care a înțeles să administreze și mai ales să valorifice concluziile din contraexpertiză, nefiind vorba în speță de o valoare probantă superioară a acesteia din urmă prin raportare la prima expertiză efectuată în cauză. Rezultă așadar, că instanța de recurs înțelege să dea eficiență concluziilor cuprinse în primul raport de expertiză ținând cont de îndrumarea instanței de recurs din decizia civilă nr. XXX/27.04.2011 a Curții de Apel Timișoara cu raportare la art. 315 alin. 1 C.p.civ., concluzii ce stabilesc că reclamantul datorează obligații de plată accesorii în sumă de 14.924 lei și nu datorează accesorii de 994 lei, actele administrativ fiscale atacate urmând a fi anulate pentru această din urmă sumă.

în consecință, văzând dispozițiile art. 304 ind. 1, 304 pct. 9, în baza art. 312 alin. 1 și 3 C.p.civ., Curtea va admite recursurile declarate de pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad va modifică sentința recurată în sensul că va admite în parte acțiunea formulată de reclamantul XXX, va anula în parte decizia de impunere nr. XXX/20.03.2009 emisă de AFP Arad și decizia nr. XXX/6.08.2009 emisă de DGFP Arad și va constata că reclamantul nu datorează obligații fiscale accesorii în sumă de 994 lei, conform raportului de expertiză efectuat de expert xxx, respingând în rest acțiunea pentru suma de 14.924 lei.

în baza art. 274 și următoarele C.p.civ., va obliga pârâtele la plata către reclamant a cheltuielilor de judecată în sumă de 1504 lei, reprezentând onorariu expert și taxă judiciară de timbru.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite recursurile declarate de pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, împotriva sentinței civile nr. XXX/12.03.2013, pronunțată de Tribunalul Arad nr. xxx/2009, în contradictoriu cu intimatul XXX. Modifică sentința recurată în sensul că:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul XXX în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad.

Anulează în parte decizia de impunere nr. XXX/20.03.2009 emisă de AFP Arad și decizia nr. XXX/6.08.2009 emisă de DGFP Arad și constată că reclamantul nu datorează obligații fiscale accesorii în sumă de 994 lei, conform raportului de expertiză efectuat de expert xxx.

Respinge în rest acțiunea.

Obligă pârâtele la plata către reclamant a cheltuielilor de judecată în sumă de 1504 lei.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică la data de 27.03.2014.

PREDEDINTE JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER